ÇİZGİROMAN

Rh+

2

8.000 TL.(KDV'Lİ) HAFTALIK ÇİZGİROMAN DERGİSİ

24 SAYFA

20 AĞUSTOS 1993

JERZY KOSİNSKİ
DOĞAN GÜNEŞ
SONER TUNA
METİN DEMİRHAN
ERCÜMENT
KUTSİ AKILLI
AYDIN GÜNDÜZ
BİLAL
DAĞISTAN ÇETİNKAYA
PAÇARO
OYTUN İDİL VE
GİOVANNİ SCOGNAMİLLO

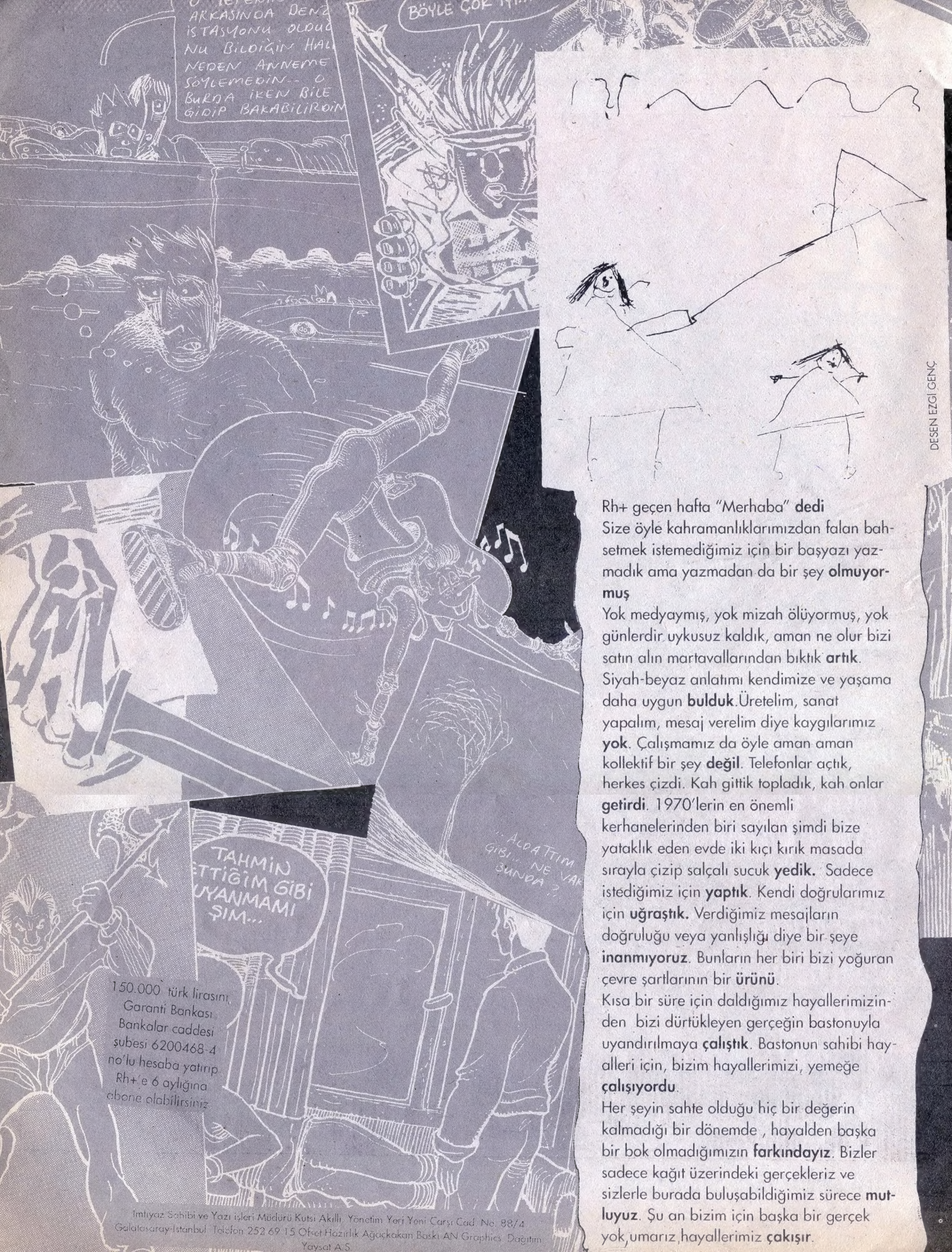

DESEN EZGİ GENÇ

Rh+ geçen hafta "Merhaba" **dedi**
Size öyle kahramanlıklarımızdan falan bahsetmek istemediğimiz için bir başyazı yazmadık ama yazmadan da bir şey **olmuyormuş**
Yok medyaymış, yok mizah ölüyormuş, yok günlerdir uykusuz kaldık, aman ne olur bizi satın alın martavallarından bıktık **artık**.
Siyah-beyaz anlatımı kendimize ve yaşama daha uygun **bulduk**.Üretelim, sanat yapalım, mesaj verelim diye kaygılarımız **yok**. Çalışmamız da öyle aman aman kollektif bir şey **değil**. Telefonlar açtık, herkes çizdi. Kah gittik topladık, kah onlar **getirdi**. 1970'lerin en önemli kerhanelerinden biri sayılan şimdi bize yataklık eden evde iki kıçı kırık masada sırayla çizip salçalı sucuk **yedik.** Sadece istediğimiz için **yaptık**. Kendi doğrularımız için **uğraştık.** Verdiğimiz mesajların doğruluğu veya yanlışlığı diye bir şeye **inanmıyoruz**. Bunların her biri bizi yoğuran çevre şartlarının bir **ürünü**.
Kısa bir süre için daldığımız hayallerimizinden bizi dürtükleyen gerçeğin bastonuyla uyandırılmaya **çalıştık**. Bastonun sahibi hayalleri için, bizim hayallerimizi, yemeğe **çalışıyordu**.
Her şeyin sahte olduğu hiç bir değerin kalmadığı bir dönemde , hayalden başka bir bok olmadığımızın **farkındayız**. Bizler sadece kağıt üzerindeki gerçekleriz ve sizlerle burada buluşabildiğimiz sürece **mutluyuz**. Şu an bizim için başka bir gerçek yok,umarız,hayallerimiz **çakışır**.

İmtiyaz Sahibi ve Yazı işleri Müdürü Kutsi Akıllı. Yönetim Yeri Yeni Çarşı Cad. No. 88/4 Galatasaray-İstanbul Telefon 252 69 15 Ofset Hazırlık Ağaçkakan Baskı AN Graphics Dağıtım Yaysat A.Ş.

DART TAHTASI

Soner Tuna ve Rh+

BU ÖYKÜ HAYAL ÜRÜNÜDÜR. MEKAN VE İSİM BENZERİLİKLERİ TAMAMEN RASLANTIDIR.

Özet: İllegal bir örgüt eylem hazırlığı içerisindedir. Aynı sırada Meclis'te sert bir tartışma vardır. Ertesi gün bir milletvekili ölür. Polis olayı araştırmaya başlar...

GÜL ECZANESİ

İYİ GÜNLER... POLİS. BİR KONUDA BİRŞEYLER SORACAKTIK...

BÜFE

KOMSERİM, KAÇIYOR!...

DUR!..

BAMM

CIVV..

ŞİMDİ YAKTIM EBENİ PİÇ!...

TERZİ

YAPMA! BU HERİFİ CANLI İSTİYORUM...

EKİP 12 PASAJIN ETRAFINI SARIN. KİMSE ÇIKMASIN. DİKKATLİ OLUN. ADAM SİLAHLI VE TEHLİKELİ. CANLI ELE GEÇİRİN. TAMAM MI...

ANLAŞILDI TAMAM....

ÇATIŞMA SONUCU TERÖRİST YARALI OLARAK ELE GEÇİRİLİR.

ECE BOUTIQUE

TATATAT

AKSOY TİCARET

AH

BİR HAFTA SONRA...

BANA BAK KERİM BU HERİF DEDİĞİN KADAR İYİ Mİ? KASABIN BİRİNİ GÖNDERDİLERSE ELİMİZDEKİ İPUCUNU DA HİÇBİRŞEY ÖĞRENMEDEN KAYBEDEBİLİRİZ. BÖYLE BİR HATA KESİNLİKLE İSTEMİYORUM...

İŞ TAMAM KOMSERİM, HERİF PROFESYONEL SORGUCU. MESLEKTEN ATILMA DOKTOR. İLAÇLA ŞALIŞIYOR. HERİF DAYANABİLSİN DİYE BİR HAFTA BEKLEDİK..

4 SAAT SONRA

İNANAMIYORUM! BU ANKARA'DA BOMBA GİBİ PATLAR!

BU RAPOR BEN EMİR VERMEDEN ODADAN ÇIKMAYACAK...

TAMAM EFENDİM..... BAŞÜSTÜNE EFENDİM. DERHAL KURYE İLE YOLLUYORUM EFENDİM.....

SANA İÇİŞLERİ BAKANIYLA KONUŞMAK İSTİYORUM DEDİM. HAYIR EFENDİM DANIŞMANIYLA DEĞİL!..

MECLİS'TE KANLI GÜN! BİR HAFTA ÖNCE BULUNAN MİLLETVEKİLİNİN ÖLÜMÜ ÜZERİNDEKİ ESRAR PERDESİ KALKMADAN, İKİNCİ BİR MİLLETVEKİLİ MECLİS'TE CİNAYETE KURBAN GİTTİ....

KULLANDIĞI TÜKENMEZ KALEMİN PATLAMASI ÜZERİNE ÖLEN MİLLETVEKİLİNİN, ÖLÜMÜ ÜZERİNE VARSAYIMLAR İLERİ SÜRÜLÜYOR. MUHAFAZAKAR KANADIN ÖNEMLİ İSİMLERİNDEN OLAN KOŞAK'IN

NİTROGLİSERİN KONULDUĞU SANILAN KALEMİN PATLAMASIYLA ÜÇ MİLLETVEKİLİ DE HAFİF YARALANDI. YETKİLİLER SORUŞTURMAYI ÇOK YÖNLÜ SÜRDÜRÜYORLAR .....

SÜRECEK!

DÜNYAMIZIN GİZLİ SAHİPLERİ GİOVANNİ SCOGNAMİLLO

Arkeolojinin Sırları-1

Giovanni Scognamillo

25 Nisan 1829'da İstanbul'da dünyaya gelen Giovanni Scagnamillo İtalyan Lisesi Edebiyat Bölümünden mezun oldu. Yeniden düzenlenerek dergimizde yayınlanan "Dünyamızın gizli Sahipleri" adlı inceleme Eric Von Daniken'in Tanrıların arabalarından önce yazılmasına rağmen Türkiye'de yazılma talihsizliğinden dolayı uzun süre basılamadı. Yazarın kitapları basım tarihlerine göre şöyle:

Türk sinemasında 6 yönetmen. 1974 Dünyamızın gizli sahipleri. 1974 Uzaydn geldiler. 1975 Batının inanç temelleri. 1976 Türk Sinema tarihi 1-2. 1987-1988 Bir Levantenin Beyoğlu anıları. 1989 Cadde-i Kebir'de Sinema. 1991 İstanbul Gizemleri 1993 Dehşetin kapıları (Korku edebiyatına giriş). Geceyle gelen (Yazarın ilk romanı) çıkacak.

PAZ'IN 90 KİLOMETRE ötesinde, Titikaka gölünün 24. Km. yakınlarında 3820 metre yüksekliğindeki bir bozkırda sayısız yüzyıllardan beri yükselen esrarlar şehri Tiahuanako'ya çeşitli adlar verilmiştir; yerli efsanelerde buraya Huinai Marka (Ebedî Şehir) denilir, kimi Yeni Dünya'nın Baalbek'i der, kimi de Devler Şehri. Aslında Tiahuanako yaşı bilinmeyen, geçmişi tarihöncesi çağlarının karanlıklarına karışan bir şehirdir. Adının anlamı bile kesinlikle çıkartılamamıştır: «kuru kum», «ortadaki taş», «ölen ışık», olarak çevrilebilmektedir. Bir yoruma göre şehrin adı İnka Kralı Maita Kapak tarafından konulmuştur. Kral şehirde kaldığı bir gün, kendisine Kuzko'dan haber getiren bir askere «Tia, Guanako» (Dinlen, hızlı koşucu) demiştir. Şehrin adı da geçmişi, yaşı kadar karanlıktır.

Tiahuanako'nun dev kalıntıları bugün bir bozkırın içinde yükselir ve unutulmuş bir uygarlığın bu taş bekçileri —duvarlar, binalar, heykeller, kapılar— ufak bir yerli köyünü içinde barındırır. Yaşı bilinmeyen şehrin kalıntıları genel olarak üç kısma ayrılabilir: 15 m. yüksekliğinde ve 32.400 m2 yüzölçümü olan kale (Akapana); 128,74 m. boyunda ve 118,26 m. genişliğindeki tapınak (Kalassaya) ve kapılar (Puma - Punku, Tunka - Punku, Umu - Punku). «Akapana» evleri, depoları, dökümhanesi, atelyeleri, kusursuz su yollarıyle bir kaleden çok başlıbaşına bir şehirdir. «Kalassaya» ise hem tapınak hemde gözemevi görevini görür; binanın yapı tarzı,duvarları meydana getiren taş bloklarının yerleştirilmesi astronomik kuralları bağlıdır. «Kalassaya»ya Güneş Tapınağı da denilir; oysa burada Güneş Tanrısı'na tapıldığını gösteren hiçbir ize rastlanmamıştır.

Kapılar kısmı belki de kalıntıların en karışık yeridir: Yarı oyulmuş heykeleriyle, yarı yontulmuş taş blloklarıyle aniden terkedilmiş bir şantiyeye benzemektedir. Burada bulunan yüz tonluk, birbirlerine bakır penslerle tutturulmuş, tepelerine 60 tonluk küpler konmuş kumtaşı blokları, 2,5 m. lik deliklerle süslü 10 tonluk bloklar, 5 m. boyunda tek parçalık kaldırım taşları —ya da rıhtımlar– kapılar kısmının büyüklüğü hakkında fikir vermektedir. La Paz Açık Hava Müzesi'nde yer alan 7 m. boyunda, kızıl taştan oyulmuş, bütün yüzü çeşitli desen ve sahnelerle süslü dev bir heykel de Kapılar kısmından müzeye getirilmiştir.

Bu anıtlarından dolayı, Tiahuanako, Dev Şehir ya da Devlerin Şehri adını da almıştır. Oysa İnka topraklarında başka dev şehirler de bulunduğundan, bu yapıtlar ister İnka Uygarlığı'na, ister İnka öncesi çağlara ait olsun, Tiahuanako büyük bir özellik taşımaz.

Şehrin özelliğii kalıntılarının boyutlarında değil bilinmeyen tarihinde ve bu tarihe garip ipuçları getiren bazı izlerdedir. **Saksahuaman, Machu Pichu ve kıyıda yer alan, kumlar altında kalmış Paşakamak da tarihleri tam bilinemeyen esrarengiz şehirlerdir.** Her üçü de, Tiahuanako Uygarlığı'na bir yönden bağlıdırlar.

Uygarlık diyoruz, acaba bu uygarlık yalnız kalıntıların yüceliği, sanat eserlerinin değeriyle mi ölçülüyor? Hayır. Bu uygarlık, Tiahuanako'yu inşa edenlerin, çevrelerindeki bölgeleri etkileyenlerin bilimsel bilgileriyle ölçülüyor.

Kalassaya da ünlü bir kapı vardır: 3 m. boyunda, 3.75 m. eninde,10 tonluk tek bir kaya parçasından oyulmuştur. Buna Güneş Kapısı denir ve Tiahuanako'nun en esrarengiz, en çeşitli ve karşıt varsayımlara yol açan anıtıdır. Üst kısımda, ortada, uçan bir Tanrı'nın çerçevesinde 48 figür dizilimiştir: Taçlı puma'lar kondor'lar, kanatlı yaratıklar, Tanrı'nın karşısında diz çöken ya da ona sırt çeviren, uzaklaşan insanlar ve bunların çevresinde, aralarında birtakım garip işaretler ve şekiller. Ortadaki Tanrı'nın kim olduğu kesinlikle bilinmiyor. Güneş Tanrısı, Yaratıcı Tanrı Virakoka ya da adı sanı unutulmuş bir Tanrı olabilir. Tanrı'nın iki elindeki asaların anlamı, ortadaki Tanrı Motifinin onbir değişik biçimde üst kısmının alt bölmünüde tekrarlanmasının nedeni çözümlenememiştir.

En geleneksel yoruma göre, Güneş Kapısı, mitoslara dayanan kozmogonik bir sistemin simgesidir. Büyük bir ihtimalle, Tiahuanako uygarlığının bilimsel oluşumunu gösteren bir takvimdir, belki de dünyanın en eski takvimidir.

Bu takvim yorumu, birçok tartışmalara yol açmakla birlikte, kalıntılarda araştırmalar yapan bütün bilim adamlarını bir noktada birleştirmiştir: Kapının ortasındaki Tanrı motifini tekrarlayan onbir değişik biçim güneşin bir yıl içindeki hareketlerinin simgesi ise bu takvim yorumu geçerlidir. Ancak, Güneş Kapısı'nın takvimi güneşle yetinmeyip çok karmaşık bir sistemin içinde Venüs gezegeninin çevrimlerini de kapsıyor. Güneş Kapısı Tiahuanako'nun merkezi kabul edilirise, bu yorum geçerli olur.

Güneş Kapısı'nın bir takvim olduğu görüşünü ilk önce arkeoloji uzmanı Posnansky öne atmış, gün durumu (solstis) ve gün-tün eşitliğini temsil eden işaretleri çözmüştür. 1928-1929 yıllarında takvimi inceleyen Alman arkeologu Kiss, uzun bir çalışmadan sonra 1937'de hafta ve ay işaretlerini tespit edip takvimin gün sayısını 290 olarak hesaplamıştır. Daha sonra 1949 yılında İngiliz Ashton takvimin genel sistemini açıklamıştır.

Kuşkusuz, bütün bunlar hep şeytanın yardımıyla yaratıldı.

Garcilaso de la Vega

Bu takvimin en büyük özelliği günümüzden yüzyıllarca önce yaşayan ve takvimi hazırlayan astronomların şaşırtıcı bilgilerini tanıtlamasıdır.

Güneş Kapısı'na oyulmuş taş takvim dört bölüme ayrılmıştır ve bu bölümlerin her biri astronomik mevsimleri göstermektedir. Bununla yetinmeyip bu dört bölümün her biri, yılın 12 ayını göstermek üzere üçe bölünmüştür. Yılı 290 gün olarak sayan Tiahuanako'nun astronomları ayları da 24 günden saymışlar, buna karşılık, her gün için ay'ın durumunu ayrıntılı olarak göstermesini de bilmişlerdi. Üstelik ay'ın iki hareketini de -gerçek ve görünen- belirtmişlerdi. Prof. Denis Seurat nın işaret ettiği gibi bu durum çok ilginçtir. Çünkü günümüz astronomları öteden beri ay'ın görünen hareketinin gerçek hareketi olmadığını bilmelerine karşın bugün bile çoğu takvimlerimizde ay'ın yalnız görünen hareketi gösterilmektedir. Bu durumda Tiahuanako yerlilerinin yüzyılımız insanlarından daha mı bilgili olduğu sorusu akla gelmektedir.

Üstün bir takvimin kalıntısı da olsa tek bir kalıntı bu soruya karşılık olamaz. Ancak bu kalıntıyı yaşı bilinmeyen şehrin başkaca özelliklerine eklersek şaşırtıcı, hayalî sayılabilecek bir varsayım kurulabilir. Bu çeşit bir varsayıma değinmeden önce, çeşitli görüşleri karşılaştırarak, şehrin tarihini özetlemek yerinde olur.

Tiahuanako konusunda arkeoloji ancak kazılardan edinen bilgilere dayanarak bu uygarlığı dönemlere ayırıyor: Göçebe kavimleri birleştiren birinci dönem; dıştan gelen üstün bir uygarlığın istilâsına tanık olan ikinci dönem; beyaz tenli, sakallı bir ırkın göçünü tanıyan üçüncü dönem; dev ölçülerde yapıların yükseldiği dördüncü dönem ve en sonunda İnka'ların egemenliği altında geçen altında geçen beşinci dönem. Yaklaşık olarak M.S. 500 ile 1200 yılları arasında sıralanan beş dönemde, açıklanamayan birtakım unsurlar –dıştan gelen üstün bir uygarlık, beyaz tenli ve sakallı bir ırkın göçü gibi– yer almaktadır.

Görüldüğü gibi geleneksel bilim bir tarihi oluşturabilecek verilerden yoksundur. Bu durumda başka kaynaklara, İspanyol kaynaklarına, yerli efsanelere, inançlara baş vurmak zorunluğu ortaya çıkmaktadır.

İspanyol kaynakları şehrin tarihini ikiye ayırıyor. M.Ö. sine ait Birinci Tiahuanako ve M.S. 500 ile 1000 yılları arasında kurulan, İnka'ların gelişinden önce sönen İmparatorluk Çağı ya da İkinci Tiahuanako. İspanyol kaynakları tartışılabilir ve çoğunlukla yerli kaynakların etkisindedir.

Yerli kaynakların verdiği bilgiler şöyledir:

Titikaka gölünün yakınlarında yaşayan Aimara yerlilerinin inançlarına göre «Tiahuanako, gökyüzünde yıldızlar olmadan önce yaratılmıştı.» 1532 yılında İnka İmparatorluğu'nun fatihi Francisco Pizarrro son imparator Atahualpa'ya şehrin tarihini sorduğunda şöyle bir cevapla karşılaşmıştı: «Hiç kimse bu şehrin kalıntılarından başka bir şey görmedi, kuruluşu geçmiş çağların karanlığına aittir.» Başka bir deyimle İnka'lar Titikaka bölgesini ellerine geçirdiklerinde, Tiahuanako efsanelere karışan, geçmişi bilinmeyen, unutulan, kocaman bir kalıntı yığınından başka bir şey değildi.

Bir efsaneye göre, şehir, Yaratıcı Tanrı Virakoka tarafından bir gecede yaratılmıştır; oysa bir süre sonra bu Tanrı gitgide kötü ahlâkı olan şehirlilere kızıp onları taşa çevirmiştir. Beyaz tenli, beyaz elbiseli, uzun sakallı bir Tanrı'dır bu Virakoka. Yanından hiç ayırmadığı İnti kuşu ile birlikte gezer, insanları eğitir, ikramlarda bulunur (İnkalara mısır buğdayını getirmiştir). Kızdığı zamanlarda da insanlardan önce yarattığı devleri yok eder, tayfunlar yaratır. Zaman gelir Pachayachachi (Dünyanın Yaratıcısı), Pachacamac (Dünyanın Öncüsü), Ticsi (Ebedî) Virakoka suların üzerinde yürüyüp ufukta kaybolur ve kaybolmadan önce, insanlara, onlara koruyacak beyaz tenli ve sakallı yaratıklar göndereceğini söyler. Bu yüzden ilk İspanyollarla karşılaşan yerliler onlara Virakoka adını vermişlerdir.

Tiahuanako ile ilgilenen tek Tanrı Virakoka olmamıştır; efsaneler bu konuda yıldızlardan altın yaldızlı bir uçan gemi ile inen, dört parmaklı Tanrıça Orjana'dan da söz ederler. Orjana yeryüzünde 70 çocuk doğurur, yeni bir ırk yaratır ve yıldızlara döner.

Hayalle gerçek yer yer karışmaktadır; Tiahuanako'nun beş mimarî dönemini tespit eden Posnansky üçüncü dönemindeki beyaz tenli, sakallı göçebelerden söz ediyor; Bellamy ise, şehirle ilgili bir görüşünde, bir tayfundan hareket ediyor; kalıntılardaki kabartmalarda ise dört parmaklı yaratıklara rastlanıyor. Virakoka ya da Orjana yeni bir ırkın yaratıcıları gibi gösteriliyor. Tiahuanako'yu inşa eden, uygarlığını kuran ırk – heykellerden, kabartmalardan da belli olduğu gibi– Yeni Dünya için yeni ve değişik bir ırktır: Kalın dudaklı, ezik burunlu, Moğol yüz çizgilerine sahip kişilerden oluşmuştur.

Bir yerden sonra, yalnız hayal ve gerçek değil, zaman ve yer kavramları bile karışmaktadır: Moğol yüz çizgileri, Buda'yı andıran duruşlar bir yana heykellerin biçimi eski Mısır ve Etrüsk eserleriyle şaşırtıcı benzerlikler göstermektedir. Bu durumda acaba And dağları bir çeşit dünyanın beşiği mi olmuştur? And dağlarında tarihöncesi uygarlıklar kuran ırklar Orta asya'dan mı gelmiştir? Bunlar kayıp bir ülkenin kazazedeleri midir? gibi sorular ortaya atılmaktadır.

Tiahuanako öylesine esrar dolu bir şehir ki, onunla ilgilenenlerde sürekli kuşkular doğuruyor. Yalnız Tiahuanako değil, Peru'nun diğer şehirleri, şehir kalıntıları da aynı kuşkuları uyandırıyor; 6 metre boyunda ve 3 metre genişliğindeki granit blokları ile Saksahuaman (İspanyol yazarı Garcilaso de La Vega Saksahuaman'la Tiahuanako'nun yeraltında bir geçitle bağlı olduklarını yazar); İnkaların bile tanımadıkları Ollantaytambo; yine geçmişi bilinmeyen Paşakamak.

Haftaya kaldığımız yerden devam edeceğiz.

2. ELDEN TATİL

DOĞAN

ÖZET: BENZİN BİTMİŞTİ... VE KARIMI BENZİN ALMAYA GÖNDERMİŞTİM....

OHHHHH...

HuHHHHHHH....

TAKA.. TAKA.. TAKA.. TAKA..

HURRY UP! GET BACK..

SHIT!

ZIP

RAM

NOOLDU? UÇAĞINIZ MI DÜŞTÜ? BOZULDU MU?!

KANATLAR YERİNDEN ÇIKMIŞ... ŞİMDİ HALLEDERİM.. ÜZÜLMEYİN...

HERŞEY YOLUNDA GÖRÜNÜYORDU.. GÖRÜNÜŞTE DE KİMSE BENİ SUÇLAYAMAZ DI ZATEN.. ŞİMDİ SORUN GÖRÜNMEYEN BİR YERLERDE..

... BAŞLIYORDU..

TİPİK BİR YERSİZ ENDİŞE SENDROMU..

TABİ HİÇTE YERSİZ OLMADIĞIMI ŞU SAATTEN ANLIYORUM.. BU DA YERSİZ ENDİŞELENMEDİĞİMİ..

"GÖSTERİYOR, BENİ RAHATLATIYORDU..

.. DUYDUNUZ MU? "RAHATLATIYORDU..

TAM BİR SAAT ~~KIRK BEŞ~~ DAKİKA .... ON BEŞ DAKİKA SONRA SEVGİLİ KARIM İÇİN ENDİŞELENEBİLİRİM...

BANA VERİLEN İKİ SAAT NE İÇİN Dİ? ENDİŞEMLE BERA BER YAPABİLECEĞİM BİRŞEY OLSAYDI.. HERŞEYDEN ÖNCE.. BENZİN BİTMEDEN

"ÖNCE YAPABİLİRDİM... BUNCA YILDAN SONRA BANA TANINAN İKİ SAAT.. ÖZGÜRSÜN.. DİLEDİĞİNİ YAP! GERÇEETEN KARIM YILLARDIR HER ZAMAN YEDEK BENZİN TAŞIDIĞIMI UNUTMUŞ OLABİLİR Mİ?..

O NEREDE ŞİMDİ?
HERKESİN HERŞEYİ BAL GİBİ BİLİP..

SİZE ÖYLE BAKTIĞINI DÜŞÜNDÜNÜZ MÜ HİÇ?

SAĞMALIMORUM OLUP BİTENİ BENDEN BAŞKA BİLEN YOK ....

HEM SONRA KARIMI BİR KERE CİK..

... ALDATTIM GİBİ... NE VAR BUNDA ?!

-- OLAMAZ! KARICIĞIM DENİM.. SOYDUĞU YARIM KALMIŞ ELMALAR.. O GÜZEL TERLİKLERİ... ONLAR YENİDEN YAŞAMALI...

-- ŞU AN KARIMI PARAM PARÇA EDİYOR OLABİLİRLER KEN... NEVER YAPIYORUM.. HEMEN --

... BİDONU ALIP, BOŞMUŞ GİBİ TEPENİN ARDINA KOŞARIM.... BEŞ DAKİKA SONRA GELİR Bİ AN ÖNCE KARIMA KAVUŞURUM..

ÇOCUKLAR HİÇ BİR ŞEY ANLAMAZLAR...

HIZLA KOŞMALIYIM KAYBEDECEK VAKTİM YOK

O TEPENİN ARKASINDA DENİZİN İSTASYONU OLDUĞUNU BİLDİĞİN HALDE NEDEN ANNEME SÖYLEMEDİN-- O BURNA İKEN BİLE GİDİP BAKABİLİRDİN.

BU KADAR APTALCA BİR PLANI İMKÂNSIZ YUTMAZLAR ....

DÜNYA DA EN ŞAHBUK OLAN ŞEY... AKŞAM.

KİMBİLİR BELKİDE BENZİNİN KİMYASAL YAPISINI BİLMİYORLARDIR ANNELERİ BAŞKA BİR ŞEY İÇİN DE BİR YERE GİTMİŞ OLABİLİR... YANİ BENZİNİN ARABANIN DURMASIYLA BİR İLGİSİ OLMADIĞINI.. BU KONU DA ONLARI İKNA EDEBİLİRİM BELKİ.. ARABANIN NEDEN DURDU

İKİ SAAT İÇİNDE DÖNMEZSEM, ENDİŞELENEBİLİRSİN.

.. GÜNÜ VE BÜTÜN BUNLARIN BİDONLARLA BİR İLGİSİ OLDUĞU AŞIK..

..HEMEN ŞİMDİ BİDONU DEPONUN AĞZINA DAYAYIP ARABAYI GAZLAYINCA HERŞEYİ, TÜM AYRINTILARI UNUTURLAR...

DAHA FAZLA VAKİT KAYBETMENİN BİR ANLAMI YOK...

" AİLEMİ ÇOCUKLARIM YÜZÜNDEN TEHLİKEYE ATAMAM ....

.. TAHMİNLERİME GÖRE BU YOLDAN ARABA GEÇMEMESİ GEREKİRDİ.. AMA ŞİMDİ YAPACAK DAHA İYİ BİR PLANIM VAR..

"İŞTE ŞU TEPENİN ARDINDAN ANNEMİZ ÇIKIVERECEK ÇOCUKLAR.. ALLAHIM NE MUTLU VE NE YAKIN BİR AN..

VRRRR...

SORUN TAMAMEN ÇÖZÜLMÜŞ... BENZİNİ NASIL BULDUĞUM HAYATLARI BOYUNCA SORU OLARAK KALMAYACAK KAFALARINDA... BAGAJ KAPAĞINI PEROE OLARAK KULLANIP...

-- BU KARIDANDA KURTULDUM.. ANLAŞMA BASİTTİ... "BU KARIMI ALIN GÖTÜRÜN. HEPSİ BU.. BU İĞRENÇ PAZARLIK BENİM GELECEĞİMİ...

HAFTAYA = ACI GERÇEK..

SİLBAŞTAN ■ *Aydın Gündüz*

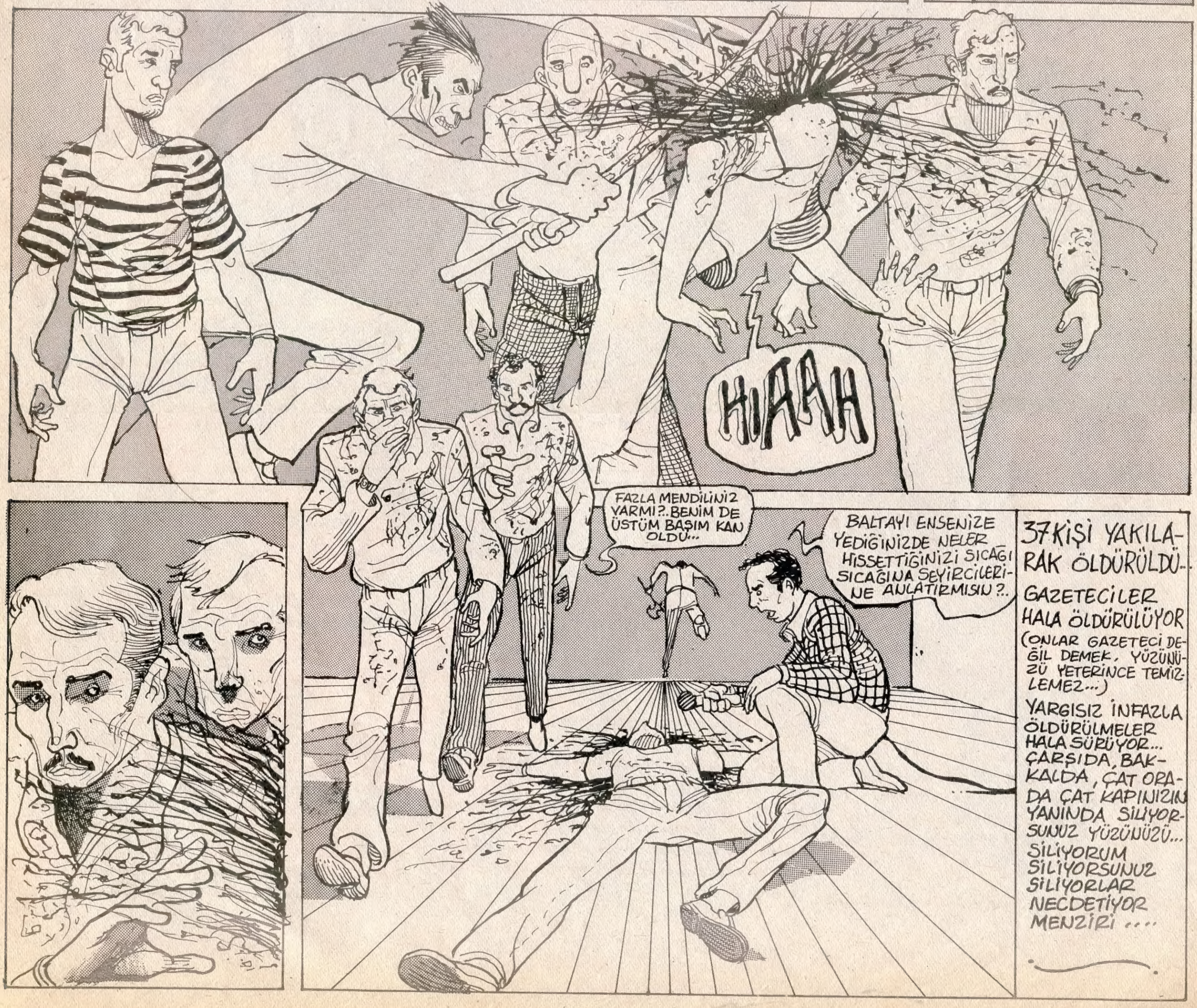

37 KİŞİ YAKILARAK ÖLDÜRÜLDÜ...
GAZETECİLER HALA ÖLDÜRÜLÜYOR
(ONLAR GAZETECİ DEĞİL DEMEK, YÜZÜNÜZÜ YETERİNCE TEMİZLEMEZ...)
YARGISIZ İNFAZLA ÖLDÜRÜLMELER HALA SÜRÜYOR...
ÇARŞIDA, BAKKALDA, ÇAT ORADA ÇAT KAPINIZIN YANINDA SİLİYORSUNUZ YÜZÜNÜZÜ...
SİLİYORUM SİLİYORSUNUZ SİLİYORLAR NECDETİYOR MENZİRİ ....

JERZY KOSİNSKİ

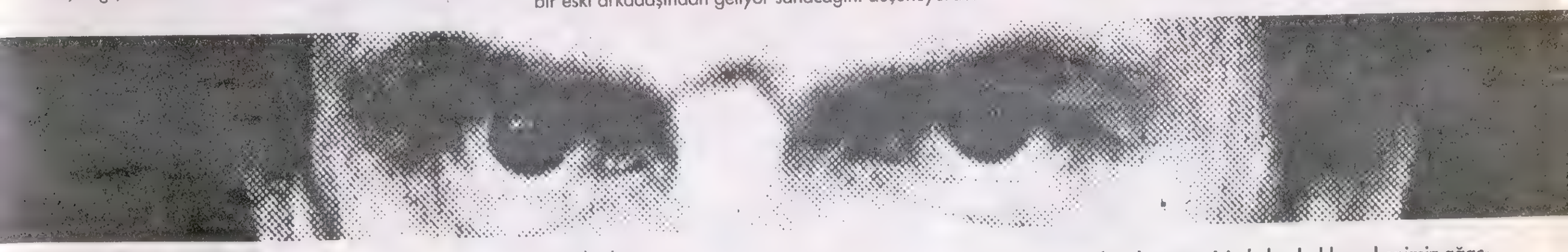

ğe hakim olmanın kaba bir yapmacığıdır. Teşhirciliğin kamuoyunca izin verilen bir türüdür. Dans etmekten her zaman nefret etmişimdir, şimdi artık hiç dans etmiyorum. Ama başkalarının dansını seyretmeye itirazım yok. Hele de Karen'in. İnsanlar sırf ben eğleneyim diye tepinip duruyorlarmış gibinme geliyor.

Mürebbiyem televizyonu haftada ancak beş saat seyretmeme izin verirdi. Yeni yetmeliğinin çoğunu televizyonsuz geçirdim sayılır. Oysa Amerikalı yaşıtlarımın çoğu daha liseyi bitirirken yirmi bin saat televizyon seyretmiş oluyorlar. Yani dokuz yıl işe gidip gelme süresine denk. Bunun sonucu olarak, güzel konuşmasını bilmiyorlar, sohbetten hemen yoruluyor, usanıyorlar. Yeni yetmeliklerinde bu tür eğlendirilmeye alıştıklarından, sessizliği, okumayı, tek başına oturup düşünmeyi 'sıkıntı' kelimesiyle eş anlamlı sayıyorlar. İnsan ilişkilerinin gürültülü bir mezarlığı olan diskolar onların televizyon tiryakiliğini bırakma kliniği haline geliyor. Disko onların ideal oyun bahçesi. Hem lisanı öldürüyor, hem zamanı küçültüyor, hem de uyanıklığı yok ediyor.

Düzgün porselen dişlerim sanki hep öyleymişler gibi görünüyordu. Ama bu dişlerin, görünüşümü ne kadar değiştirdiğini düşünmeye başladım. On dokuzuncu yüzyılda insanlar bembeyaz, çürüksüz dişlerin hem ahlâki, hem de fiziksel sağlığa işaret ettiğine inanırlardı. Bugün neydi böyle dişlerin anlamı?

Susan hemen hemen iki yıl boyunca Christopher diye bir çocukla çıkmıştı. Yakışıklı, çekici, parlak bir öğrenci. Lâf arasında Susan ona, daha önceki iki sevgilisinden söz etmiş, delikanlı da birinci sevgiliyi bir 'hata', ikincisini de bir 'deney' diye kabul etmişti. Susan'ın ilk defa olacrak kendisiyle cinsel olgunluğa ulaştığına inandırmıştı kendini. Daha önceki ilişkilerindeki kusurunu şimdi göre-biliyor, durulup oturacak olgunluğa yeni yeni varıyordu. İkinci yıllarının sonuna doğru Susan ona gerçeği söylemişti. Daha önce çok sayıda sevgilisi olduğunu, bunlardan kiminin erkek, kiminin kadın olduğunu, hattâ bazılarıyla tek gecelik ilişki kurduğunu. Christopher onun bu itiraflarını duyunca şaşkına dönmüş, ona orospu demiş, bir daha onunla görüşmeyi de reddetmişti.

Susan'ın geçen yıl öğrendiğine göre, ortabatı bölgesindeki üniversitelerden birinde edebiyat asistanı olan Christopher, doktora tezi olarak ortaçağ tiyatrolarını seçmişti.

Bu arada Susan, ortaçağ tiyatrosu konusunda en büyük yetkilinin de bir New York üniversitesinde hoca olduğunu duymuştu. O üniversitenin mezunlarındanmış gibi gözüküp bir maymuncuk bulmuş, bir gece o profesörün çalışma odasına girmişti. Profesör tüm çalışma notlarını kartoteks-lere işleyip açık çekmecelerde saklıyordu. Susan kendisini ilgilendiren kartların fotoğraflarını çekip onları tekrar çekmecelere yerleştirmişti.

Eve dönünce o bilgileri rastgele kâğıtlara daktilo etmiş, yine daktilolu bir zarfa koyup bir mektup eşliğinde Christopher'e postalamıştı. Christopher'in bunları, adını unuttuğu bir eski arkadaşından geliyor sanacağını düşünüyordu.

Sevgili Chris,

Ünivesitedeki öğrencilik yıllarımızda senin ortaçağ tiyatrosuna hep ilgi duyduğunu hatırlıyorum. Eğer hâlâ ilgi alanın içindeyse, geçen hafta akciğer kanserinden ölen amcamın bıraktığı şu notları sana yollamak istedim. Kendisi reklam şirketi yöneticisiydi ama son zamanlarda bu tür tiyatroya merak sarmıştı. Araştırmalarının boşa gitmeyeceğini bilmek herhalde onun da hoşuna giderdi, bu amatörce çalışmalarından birisinin yararlanacağını bilmek onu sevindirirdi sanıyorum. En iyi dileklerimle,

Jim

Christopher tezini üniversite kurulu önünde başarıyla savunmuş, sonra tez basılıp kütüphaneye konmuştu. Susan o tezden bir kopya edinerek kendi çaldığı malzemeyle karşılaştırdığında, tam umduğu gibi Christofher'in o malzemeyi de kendi çalışmasıymış gibi araya kattığını görmüştü.

Hemen New York'daki profesöre telefon açmış, kendisini öğrencilerden biri olarak tanıtmış, doktora yapan Christopher Bilmemne adlı birinin, derste sözü geçmiş bazı konuları hocadan çalarak tezine aldığına dikkat çekmişti. Profesör olayı araştırınca durum ortaya çıkmış, Christopher'in üniversitesinden açıklama istemişti.

Christopher, profesörün malzemesini nasıl ele geçirdiğini tatmin edici biçimde açıklayamadığı gibi, o notları kendisine yollayan arkadaşının tam adını bilemeyince üniversiteden kovulmuş, akademik kariyeri apansız son bulmuştu.

Keith'in hayranlığını çeken ikinci bir canlı da deniz molusk'uydu. Döllenme sırasında erkek molusk sekiz kolundan cinsel olanıyla dişi molusk'un solunumunu tıkıyordu. Dişi molusk soluk alabilmek için mücadele ederken bu kolu koparıyor, alıp gidiyordu. Organ dişinin içindeyken, kolu kopan erkek hayvan kaçıyor, zamanla kaybolan kolun yerine bir yenisini geliştiriyordu. Dişi de sonra kopuk kolu kendi içinden çıkarmayı başarıyor, o kol ayrıca kendi hayatını yaşamaya başlıyordu. Deniz yılanı olarak. Bambaşka ve bağımsız bir tür olarak.

Buraya kadar yayımladığımız öyküler, Kosinski'nin Şeytan Ağacı kitabından alınmıştır.e yayınları-1974

Küçük bir istasyonda indim. Tren hareket ettiğinde, istasyonun büfesinde yalnızdım. Yakınımdan geçen garsonu durdurdum ve burada görülecek ilginç bir şey bulunup bulunmadığını sordum. Bana baktı, ardından, öğleden sonra, yakın köylerden birinde özel bir gösteri yapılacağını söyledi.

Bunun aslında olağanüstü bir gösteri olacağını da belirterek paramı esirgemezsem görmemi sağlayabileceğini anlattı. Kabul ettim ve istasyondan ayrıldık. Yarım, saat sonra, ucunda hangarı andıran bir yapının bulunduğu, çitle çevrili bir yere vardık. Kırk-elli kadar orta yaşlı köylü, binanın önünde, ağaçların altında gidip geliyor, sigara içiyor ve şakalaşıyorlardı.

Sırtında şehirli giysileriyle bir adam, hangardan çıkarak para toplamak için herkesin önünden geçti. Adam başına aldığı para bir köylünün on beş günlük ücretiydi, ama herkes bu parayı ödemeye hazırdı.

Sonra adam hangara içinde kayboldu ve hepimiz ağaçların altında çember olduk. Köylüler bekliyorlar, gülüp fısıldaştıkları duyuluyordu. Birkaç dakika geçti; hangarın kapısı açıldı, renkli giysileri içindeki dört kadın çemberin ortasına doğru ilerledi. Parayı toplayan adam, eliyle iri bir hayvanı zaptederek peşlerinden geliyordu. Köylüler birden susuverdiler. Kadınlar yan yana durmuşlardı, adamların iyice görebilmesi için oldukları yerde dönüyor, para toplayan adam da hayvanı orta yerde gezdiriyordu.

Kadınların her birinin sanki bir özelliği vardı: Biri çok uzun boylu ve sağlam yapılıydı, diğeri uzun ve ince, genç ve narindi, şehirden gelmişe benziyordu. Hepsi de aşırı boyanmışlardı, giysileri daracıktı; çok kısaydı. Köylüler, büyük bir canlılıkla tartışmaya koyuldular. Birkaç dakika geçince, para toplayan, herkesin susmasını istedi, kadınlardan birinin seçilmesi için oylamaya başvurulacağını anlattı. Kadınlar gerinip eğilerek, kendi kendilerini okşayarak insandan çember boyunca gezindiler, kalabalığın canlılığı daha da arttı. Sonra para toplayan, her kadın için ayrı bir oylamaya başvurdu.

Sonuçta en genç olanı seçildi. Arkadaşları kalabalığa karıştılar, erkeklerle fısıldaşıp kıkırdamaya koyuldular. Seçilen kız şimdi tek başına, çemberin ortasına çökmüştü. Erkeklerin yüzüne bir göz gezdirdi; kızın deneyi sağ salim atlatamayacak kadar güçsüz ve narin olup olmadığını merak eder gibiydiler.

Para toplayan adam, bir sopayla sağrısını dürtükleyerek hayvanı çemberin ortasına getirdi. İki köylü koştu, hare-

Eğer Titanic'e o renkli milyonerler değil de, yoksul göçmenler doluşmuş olsaydı, geminin batışını kollektif belleğimiz acaba bu kadar hatırlar mıydı?

Paramın gücü ne kadar fazlaysa ben o kadar güçlüyüm... O halde ne olduğum ve ne yapabileceğim hiç de benim bireyselliğim tarafından saptanmıyor. Ben çirkinim ama en güzel kadını satın alabiliyorum. Demek ki çirkin değilim. Çünkü çirkinliğin etkisi itici güçtür ve o güç de paranın etkisiyle sıfıra iner... Ben kötüyüm, namussuzum, kaygısız, budala bir bireyim, ama paraya saygı gösterilir, dolayısıyla ona sahip olana da saygı gösterilir. Para denilen şey malların en yükseğidir. Demek ki, ona sahip olan da iyidir. Ayrıca, para beni namussuzluk etmek zahmetinden de kurtarır. Bu nedenle benim dürüst olduğum varsayılır. Bende kafa yok. Ama eğer para her şeyin beyniyse, ona sahip olan nasıl beyinsiz olabilir? Para sayesinde insanların isteyebileceği her şeye sahip olabilirim. O halde bende insan yeteneklerinin hepsi var sayılmaz mı? Para benim tüm yetersizliklerimi tersine çevirmiyor mu?
Bu satırlar Karl Marx'dan.

Diskoda her adım atışında aynalar onun görüntüsünü parçalar, büyütür, çoğaltır. Eğer Karen diskoda dansetmeyi seviyorsa, bunun tek nedeni kendini gösterme olanağı bulurken bir yandan da kendini inceleme olanağı bulabilmesidir. O sonu gelmez ritmin konuşma olanağı tanımaması vız gelir ona. Zaten kavalyesi de tıpkı Karen gibi kendi imajıyla meşguldür nasıl olsa. Benim için dans aslında başlangıç flörtünün bir ifadesidir. İradeyi kullanıp cinselli-

ket etmemesi için hayvana yapıştılar. Derken kız ilerledi, öpüp sarılarak hayvanı coşkunlukla okşamaya, tahrik etmeye koyuldu. Ağır ağır da soyunmaya başladı. Hayvan iyiden iyiye tahrik olmuştu. Kızın, ihtiyacına cevap verebileceği pek akıl alır gibi değildi.
Erkekler kendilerinden geçiyor, kıza, soyunmasını bitirip hayvanla birleşmesi için haykırıyorlardı. Parayı toplayan adam, hayvanın âletine birkaç renkli şerit bağladı, her şeritin arasında bir parmak açıklık vardı. Kadın karnını ve uyluklarını yağladı, hayvana yaklaştı ve gödesini yalatmaya çalıştı. Sonra, haykırışlarla yüreklenip hayvanın altına yattı ve bacaklarını gövdesine doladı. Gerildi, karnını ileri itti ve hayvanı, ilk şerite kadar girmeye zorladı. Bunun üzerine kızları yöneten adam söz aldı, hayvan bir parmak ilerledikçe seyircilerin fazladan para ödemelerini istedi. Her şerit çözülüşünde fiyat yükseliyordu. Kızın, bu çiftleşmeden sağ çıkamayacağına inanan köylüler, canı yürekten para ödüyor, ödüyor, ardından yine ödüyorlardı. Sonunda kız haykırmaya başladı. Ama gerçekten mi acı çekiyordu, yoksa kalabalığa numara mı yapıyordu, anlayamıyordum.

Hayvanat bahçesine, hakkında bir yazı okuduğum ahtapotu görmeye gittim. Bir akvaryumdan yaşıyor, canlı yengeçler, balıklar, midyeler ve kendi kendisiyle besleniyordu. Kendi vantuzlarını kemiriyor ve sonunda, teker teker her birini yiyordu.
Ahtapotun, ağır ağır kendini öldürdüğü açıktı. Hayvanat bahçesindeki görevlilerden biri, ahtapotun ele geçtiği bölgede savaş tanrısı sayıldığını, toprağa dönük olduğunda yenilgiyi, açık denize baktığında zaferi haber verdiğini anlattı; yerlilerin söylediğine göre ahtapot, yakalandığı sırada inatla hep topraktan yana bakmıştı. Adamın biri, alay olsun diye, kendi kendini yemekle hiç kuşkusuz, ahtapotun yenilgiyi kabul ettiğini söyledi.

Ordudayken, askerden pek çoğu şu oyunu oynarlardı: Yirmi, yirmi beş kişi bir masanın çevresine toplanır ve aletlerine uzun bir sicim bağlarlardı. Oyuncular kendilerine " Yuvarlak Masa Şövalyeleri" adını takmışlardı. Kral Arthur diye adlandırdığımız biri de bütün sicimlerin ucunu elinde toplardı; sicimin ucunda kimin bulunduğundan haberi yoktu.
Zaman zaman Kral Arthur bir sicimi seçer, masanın üzerindeki çentiklere takarak santim santim çekerdi. Askerler, içlerinden birinin acı çekmekte olduğunu bilerek birbirlerine bakarlardı. Kurban, acısını gizlemek ve her zamanki görüşünü bozmamak için elinden geleni yapardı. Sünnetli olanların bu oyunu sünnetsizler kadar rahatlıkla oynamadıkları, sünnetsizlerin bir et parçasıyla, korundukları söylenirdi. Kurban bağırmaya başlayana dek sicimin kaç çentik aşacağı konsunda bahse tutuşurlardı. Ortaya konan parayı her ne pahasına olursa olsun almak uğruna, bazı askerler hayat boyu sakat kalmışlardı.
Askerlerin, Kral Arthur'la sicimi bacağına dolayan bir arkadaşlarının işbirliği yaptığını ortaya çıkardıkları günü hatırlarım. Tabii, bu asker, acıya herkesten çok katlanabilmiş, Kral Arthur'la ortak, ceplerine büyük paralar indirebilmeyi başarmışlardı. Aldatılan şövalyeler, verilmesi gereken cezayı gizlice kararlaştırdılar. Suçlular birden arkadan yakalandı, gözleri bezle kapatıldı ve her biri, bir ağaca bağlandı. Şövalyeler, birbiri ardına, şeklisiz bir et yığını halini alana dek suçluların en hassas yerlerini iki taş arasında ağır ağır ezdiler.

Savaş sırasında güçlükle iş bulunabiliyordu; tarlalarda çalışamayacak kadar çelimsizdim, köylüler çiftlikte kendi çocuklarını ya da yakınlarını çalıştırmayı yeğ tutuyorlardı. Yersiz biri olarak herkesin şamar oğlanıydım. Sonunda yanında iş bulduğum çiftçi, eğlenmek için gömleğimin yakasına yapışarak beni çekiyor ve dövüyordu. Ara sıra kardeşleriyle dostlarını çağırıyor, birlikte oyun oynuyorlardı: Onlardan birkaç adım ötede durup gözlerimi açarak ileri bakarken yüzüme tükürüyor, gözüme kaydedecekleri isabet sayısı üzerinde bahse tutuşuyorlardı.
Bu tükürük oyunu köyde çok yaygınlaşmaya başlıyordu. Kızların, oğlanların, çiftçilerin, karılarının, sarhoşların ya da içmeyenlerin, herkesin hedefiydim.
Günün birinde mantardan zehirlenen bir çocuğun cenazesinde bulundum. Herkes bayramlıklarını giymişti, iyi ve alçakgönüllü görünüşleri vardı.
Çukurun başında dikilen yıkılmış babaya bakıyordum. Yeni sürülmüş toprak gibi sapsarıydı yüzü, gözleri şiş ve kırmızıydı. Karısına yaslanıyor, bacakları bükülüyor, adamı güçlükle taşıyabiliyordu. Tabutu çukurunkıyısında bıraktıklarında cilalı kapağın üzerine kendisini attı, çocuğun kendisiymiş gibi kapağı öpmeye ve onunla konuşmaya koyuldu. Çiftçinin ve karısının yakarmaları sessizliği yırtıyordu, sanki boş sahnede bir trajedi korosu hiç durmaksızın haykırıyordu.
Köylülerin çocuklarına duyduğu sevginin, hayvanlar arasında yayılan ateş gibi denetlenemeyen bir güç olduğunu anladım. Sık sık çocuklarının ipeksi saçlarını okşayan anneleri, çocuklarını havaya atıp tutarak eğlenen babaları görüyordum. Tombul bacakları üzerinde sendeleyen, rüzgârın tokatladığı ayçiçeklerini dik tutan güçten destek alır gibi yuvarlanıp yeniden doğrulan küçücük çocukları görüyordum.
Sonra bir gün, umutsuz melemeleriyle koca sürüyü birbirine katan, debelene debelene, ağır ağır can veren bir koyun gördüm. Köylüler, hayvanın otlarken bir olta iğnesi ya da cam parçası yutmuş olabileceğini söylüyorlardı.
Aylar geçti. Bir sabah, sığırtmaçlığını yaptığım sürüden bir inek, komşulardan birinin çiftliğine daldı ve ürüne zarar verdi. Durum patronuma bildirildi. Tarlalardan döndüğümde beni bekliyordu. Beni ambara sürükledi, bacaklarım kan içinde kalana dek kırbaçladı. Sonunda, hırsından böğürerek deri kayışı suratıma fırlattı.
Atılan olta iğnelerini toplamaya ve ambarın arkasına gömmeye koyuldum. Çiftçiyle karısı kiliseye gittiğinde gizli yerime süzülüyordum. Taze somunlardan aldığım ekmek içiyle topaklar yapıyordum; her birine de iki olta iğnesiyle cam tozu koyuyordum. Çiftçinin üç çocuğundan en küçüğüyle oynamayı severdim. Onu sık sık avluda bulur, kurbağa ya da leylek taklidi yaparak kahkahalarla güldürürdüm.
Bir akşam küçük kız göğsüme sokuldu. Ekmek içinden yaptığım topaklardan birini aldım, tükürüğümle ıslattım ve ağzına attığı gibi yutmasını istedim Durakladığını görünce, bir elma dilimi alıp ağzımın içine koydum, işaret parmağımla ittim ve yuttum. Küçük kız da benden gördüğünü yaparak ekmek topaklarını birbiri ardından yuttu. Yüzüne bakmamak için başımı çevirdim ve babasının kırbacının yakıcılığından başka şey düşünmemeye kendimi zorladım.
O andan sonra, zalim patronlarıma korkmadan bakmaya, sille tokat girişip kötü davranmalarına yol açmaya başladım. En ufak bir acı duymuyordum. Yediğim her kırbaç darbesini, benimkinden yüz kat beter bir acıyla ödeyeceklerdi. Artık kurbanları değildim: Onların hem yargıcı, hem de cellâdı oluvermiştim.
Bölgede ne doktor vardı, ne de hastane. En yakın demiryolundan da, kırk yılda bir yük treni geçerdi. Gün doğarken gözyaşları içindeki ana baba, soluyup duran çocuklarını kiliseye, kutsaması için papaza götürdüler. Alacakaranlık çökerken, daha da umutsuz, ölüm halindeki çocuklarını büyü yapan sihirbazların uzaklardaki kulübelerine taşıdılar.
Ama ölüm inatla haracını alıyor ve çocuklar teker teker ölüyorlardı. Köylülerden bazıları Tanrı'ya lânet okuyor, fısıldayarak tek evlâdı Hazreti isa'yı, böylesine gaddar bir dünya yaratmakla işlediği günahın kefaretini ödemek için kendi eliyle çarmıha gerdiğini söylüyorlardı. Bazı köylüler de, bombalanan şehirlerden, savaşlardan, kamplardan ya da gece gündüz içinde insanların yakıldığı fırınlardan uzak durmak için ölümün gelip köylere yerleştiğini savunuyorlardı.

Kimse, onun âşığı olmak imtiyazına eriştiğini iddia edemezdi; her türlü ilişkiden kaçıyordu. Hayranlıkla seyredilmeye razı oluyor, ama kendini kimseye vermiyordu.
Altı aylık yeni ders döneminin başında beni, üniversite gazetesinni yayın müdürlüğüne getirtmişlerdi. Kızdan, haftalık tiyatro eleştirileri yapmasını istemiş, ilginç bulduğu her tiyatro ve edebiyat olayından dilediği gibi sözetmesine izin vermiştim. Bu bölüm, gazetenin en ilgiyle okunan bölümüydü, hemen kabul etti.
Gazetenin yönetmeni olarak pek çok davetiye alıyor, mümkün olduğu kadar sık onu da yanıma alıp gitmeye bakıyordum. Meslektaşlarından pek çoğu beni kıskanıyordu ama, ilişkilerimizin gerçek yanını kimsenin bildiğii yoktu.
Ders yılı ilerledikçe, vücuduyla ne kadar ilgili olduğunu farkettim. Genellikle, çıkmadan önce onun evinde buluşurduk. Küçük salonunda kendini ayna önünde seyredişini, yandan yüzünü inceleyişini, boynunu uzatışını, ellerini kalçaları üzerinde gezdirişini izlerdim. Rasgele sırtına geçirdiği sabahlığının önü her zaman ilikli de değildi. Ara

sıra
iki analama
da gelebilecek sözler söyleme cesaretini bulur, bir fırça, giysi ya da bir çift çorap uzatırken, istemeden olmuşçasına, vücuduna değerdim. O, bütün bunların farkında değildi sanki. Girişimlerinin iki, üç kere başarısızlığa uğradığını görünce uzaklığına boyun eğdim.
Bir gün, konsere gitmek için giyindiği sıra, çalışma masasının yakınında oturuyordum. Alt göz açıktı, bakışlarım birkaç eski defterle kullanılmaz haldeki bilezik, küpe ve iğneler arasında, içinde bulundukları dosyanın kabıyla yarı yarıya örtülü bir deste fotoğrafa takıldı. Odasına bir göz attım: Tuvalet masası-

nın başında değildi. Hemen ardından banyoda akan suyun sesini duydum, eğildim, fotoğraflardan bir demet çektim ve ceketimin iç cebine yerleştirdim. Konserden sonra kızıievine bıraktım, kendi evime dönüp fotoğrafiara rahat rahat göz atabildim. Hepsinde de çırılçıplaktı. Verdiği pozlar, ışığın yetersizliği resimlerin bulanıklığı fotoğrafları otomatik bir makineyle, kendi kendine çektiği izlenimini uyandırıyordu. Fotoğraflar oldukça yeniydi, karton bile sertliğini daha yitirmemişti. Çe-

şitli zamanlarda, gazetenin hazırladığını denetlemek üzere gece geç vakitlere kadar çalıştığını hatırladım. Herhalde o akşamlar, gazetenin küçük karanlık odasında filmleri banyo edip basmıştı.

Buluşumdan ona söz etmedim, resimleri de geri vermedim. Sonraki birkaç gün içinde onun davranışlarında en ufak bir değişiklik olmadı; ben de, fotoğrafların kayboluşunu farketmediği sonucuna vardım.

Evde iki üç dostumun gelişini beklediğim sıralar bu fotoğraflardan birkaçını seçer ve özenle kâğıtlarımın, kitaplarımın arasına yerleştirirdim. İçecek ya da yiyecek bir şey hazırlamak üzere odadan çıktığımda resimlerin elden geçirildiğini biliyordum. Sonraki haftalarda, tanıdığımız herkesin seviştiğini sonucuna vardıklarını gördüm, çok yakın dostlarımdan birkaçı da evlenme hazırlığı yapıp yapmadığımızı sordular.

Altı aylık dönemin sonuna doğru, kızla birlikte, yakındaki bir plaj otelinde verilecek geceye çağrıldık. Hep birlikte geceyi orada geçirecek, ertesi gün de denize girecektik. Sabah sınavım olduğundan daveti geri çevirdim. Hayranlarıyla çepeçevre yaşamaktan hoşlanan kız orada kaldı.

Sınav odasından çıktığında başhademe, profesörün odasına uğramamı bildiren bir pusula verdi. İçeri gidiğimde profesör yerinden kalktı, bana sigara uzattı, nereden başlayacağını kestiremeden, büyük bir darbeye hazırlıklı olmamı söyledi. Kız, otel odasına bitişik banyoda ölü bulunmuştu. Banyoda akan suyu ısıtacak
havagazı açık bırakılmış, fakat yakılmamıştı.

Ertesi sabah, kızın ölüm haberi bütün üniversiteye yayıldı. Gittiğim her yerde bana bakılıyordu, parmakla gösteriliyordum. En yakın dostlarımdan ikisi, herkesin, kızın intihar ettiğine inandığını söylediler. Sonraki saatlerde bu görüşün, elle tutulur kanıtlardan çok hayale dayandığını anladım; çünkü dershanedeki yerime geçtiğimde masamda, bir deste imzasız mektup buldum. Her birinde kızı iğfal etmek, cinsel aşırılıklara zorlamak, müstehcen pozlarda resimlerini çekmek ve hamile bıraktıktan sonra terketmekle suçlanıyordum.

Sonraki günlerde herkes benden uzaklaştı. Lokantada tek başıma yemek yemek zorunda kaldım, ders sırasında kimse yanıma oturmadı. Cenaze günü, sınıfımdaki aşağı yukarı bütün öğrenciler törende hazırdılar.

Mezarlıktaki kalabalık, mezarın çevresinde üç halkalı oldu -aslında sağım ve solumda büyük boşluklar kalmasa buna bütün bir halka denebilirdi.- Tam karşımda durup bana kaçamak göz atan en yakın arkadaşlarımın tutumu, büyük yalnızlığımı daha da derinden duymama yol açtı. Mezar açılmıştı. Bir yana toprak yığılmıştı, öte yanda, çiçeklerle kaplı tabut yeşillikler üzerinde duruyordu. Üniversite papazı tabutun bir ucundaydı, öbür uçta ise kızın anasıyla babası ses çıkarmadan bekliyordu.

Herhalde çiftçi ya da küçük esnaf olmalıydılar, birden bana hiç ailesinden sözetmediği hatırladım. Yan gözle babanın eskimiş elbisesine, soluk ve allak bullak yüzüne baktım. Seyrek ve kır perçemleri soğuk rüzgarda uçuşuyordu. Karısının bacakları çok gülünç bir çarpıklıktaydı. Bu iyice yıpranmış kadınla adamı kızın yanına koysalar, onu dünyaya getirdiklerine pek kimse inanmazdı. Biri onlara doğru eğildi, bir şeyler fısıldadı. Başlarını kaldırdılar ve benden yana baktılar. Orada bulunan ve bakışlarını anneyle babaya diken herkes de aynı şeyi yaptı. Katı yüzlerden başka şey yoktu karşımda. Kızın babasına bakma hatasını işledim. Bir an gözlerini üzerime dikti. Sonra karısını birden yana itti, kadın sendeledi, iki mezarcı zamanında tutmasa düşecekti. Adam deli gibi, kalabalık arasında kendine yol açıyordu. Bir şiddet hareketiyle karşılaşacağımı, yaşlı adamın bana vuracağını, ya da küfredeceğini sanıyordum. Kalabalığın tehlikeli bir görünüşü vardı; en ufak bir hareketimle tepeme düşecek ağır bir demir parçasını andırıyordu. Önümde durdu, başını güçlükle kaldırdı ve yüzüme tükürdü. Bekledim. Gözleri çukurlarına gömülür gibi oldu, elleri güçsüz, iki yanına düştü. Bir şey söylemeden geri döndü, yaşlı ve bitkin adam.

OKULA giderken annemle babam, öğretmenlerim ve papaz beni buna karşı uyarırlardı.

Yapmamanı mı söylerlerdi?

Bir kadın aynı şeyi yaparsa korkunç bir ceza, iğrenç bir hastalıkla karşılaşacağını, ya da sakat kalacağını anlatırlardı. Arkadaşlarımdan bazıları da tadının iğrenç, yağlı, yıvışık ve pıhtıyı andırdığını söylerlerdi..... Üstelik aşağılatıcı bir yanı da vardı, sanki canlı et yiyormuşun gibi.

Bunu çok düşünmüş gibisin.

Evet, sık sık düşünürdüm. Ama, papaz her keresinde beni bağışladı.

Günah mı çıkarıyordun?

Evet, şimdi bile çıkarırım. Günah çıkarırken niyetle eylem birbirinden ayrılmıyor. insan sadece suçunu itiraf ediyor?

Her keresinde de bağışlandın mı?

Şimdiye kadar evet. Ama yalnız düşündüklerimden ötürü, gerçekten yaptığımı söylemek zorunda kalsam epey tedirgin olurdum.... Biliyormusun, bunu ağzında hissetmek garip bir şey. Sanki erkeğin tüm gövdesi içindekiler bu bir tek şeyde toplanıyor. Sonra büyüyor, büyüyor, ağzı dolduruyor. Zayıf ve korunmasız olduğu halde güçleniyor. Beni boğabilir, ya da dişlerimle koparabilirim. Ama büyüdüğüne göre ona ben hayat veriyorum demektir soluğum onu besliyor, koca bir dil gibi gelişiyor. Senden fışkıran şeyi seviyorum. Sıcak balmumu gibi birden üstüne, boynuna, göğüslerime, karnıma akıyor. Sanki vaftiz ediliyorum; o kadar beyaz, o kadar saf ki...

Savaştan kısa bir süre sonra hatırlıyorum, kelebek avlardım. Şehrin bir bölümü bombardıman sonucu yıkılmıştı, kimse yaşamıyordu oralardı. Yıkıntılar arasında, eskiden işe yarayan biçimsiz eşya kalıntılarıyla yarı yarıya dolu ve leş kokulu çukurlarda kedi sürüleri, aç farelerle savaşıyordu. Sağda solda, moloz ve çürümüş tahta yığınları içinden, delik deşik edilmiş evlerin külleri arasından otlar boğuşuyor, yemyeşil ve ani bir atılımla fışkırıveriyorlardı. Bir gökkuşağının düzensiz parçalarını andıran kelebek sürüleri kararmış duvarların tepelerine sürtünerek geçiyordu. Arkadaşlarımla birlikte, elimizle yaptığımız ağlarla bu kelebeklerden düzinelercesine yakalıyorduk. Başıboş kediler, kuşlar ya da gözü dönmüş aç farelerden çok daha kolaydı ele geçmeleri.

Bir gün, kelebeklerden birkaçını, ayakları üstünde sallanan bir tahta masada tersine çevirdiğimiz büyük cam kavanozun altına yerleştirmiştik. Cam kabın kenarı, havanın içeri girebilmesini sağlayacak kadar aşıyordu masanın ucunu, ama delik kelebeklerin kaçmasına fırsat vermeyecek kadar da dardı. Kavanozu büyük bir özenle temizletmiştik. Önceleri, hapsedildiklerini farkedemeyen kelebekler, camın içinden çıkıp kurtulmayı deniyorlardı. Bir büyücünün tılsımıyla, bağımsız bir hayat sürmek üzere aniden saplarından ayrılıp havalanan yeni koparılmış çiçekler gibi uçuşuyor, birbirlerine tosluyorlardı. Ama hava, sanki çevrelerinde yoğunlaşıvermişti, görünmeyen engel dışarı çıkmalarını önlüyordu.

Cam kavanozu ağzına kadar kelebekle doldurduktan sonra, içine birkaç yanar kibrit soktuk. Ürperen çiçekler arasında bir mavi duman, ağır ağır yükseldi. Önceleri her yeni kibrit, bu yaşayan yapraklar arasına ölümü değil de hayatı getiriyordu sanki: Çünkü böcekler gitgide daha hızlı uçuşuyor. çarpışıyor, kanatlarının renkli tozunu silip süpürüyorlardı. Dumanın camı her karatışında, kelebekler, delice dönüşlerine yeniden başlıyorlardı. Hangi kelebeğin daha fazla dayanacağı, kaç kibrite göğüs gerebileceği konusunda bahse tutuştuk. Cam kavanozun altındaki çiçek demeti gitgide soldu ve yapraklardan sonuncusu da ölüler yığınının üstüne düştüğünde kavanozu kaldırdık, cansız kanatlardan bir paletle karşılaştık. Rüzgâr dumanı dağıttı, sanki kelebek ölülerinden bazıları titreşiyor ve yeniden uçmaya hazırlanıyorlardı.

Gece yarısı fırtınasının sokakları silip süpürerek bütün şekilleri birbirine karıştırmasını bekleyecek, sırmalı üniforması içinde esneyen bir kapıcının yanına yaklaşıp bıçağının sivri ucunu sırtına dayayacak, beni yukarı katlara götürmeye zorlayacak ve orada bıçağı gövdesine sokuverecektim. Zenginlere, büyük bir rahat ve bilinçsizlik içinde yaşayanlara uğrayacaktım: Son çığlıkları işlemeli perdelerinin eski ve değerli halılarının içinde boğulacaktı. Bıçaklı delik deşik edilmiş aile resimlerini, kırık heykellerin altına sıkışmış ölülerini seyredeceklerdi.

Sonra şehre doğru uzanan caddelere, otomobil yollarına koşacaktım. Eğri çivilerle tıka basa dolu çuvallarım olacak, bu çuvalları asfaltın üzerine boşaltacaktım. Güneşin doğmasını bekleyecek, büyük bir hızla gelen kamyonlarla otobüsleri görecek ve patlayan lastiklerinin sesini, tekerlek gıcırtılarını, çarpıştıklarında masanın üstünden yere devrilen şarap bardakları gibi birden inceliveren çelik gövdelerinin çatırtısını duyacaktım.

Ve sabah, düşmanımın kardeşi aydınlık güne karşı gülümseyerek uykuya dalacaktım.

Buraya kadar yayınladığımız bölümler, Kosinski'nin Adımlar kitabından alınmıştır. e yayınları - 1969

MADE IN U.S.A. ■ *Öykü Paçaro Çizgi Oyun idil- Metin Demirhan*

HADİ BEEE!.. BUNLARIN... BUNLARIN...

...AĞIZLARI YOK!..

NEYSE DAHA FAZLA ZAMAN KAYBETMEDEN GÖREVE DÖNMELİYİM.

...İŞTE ARADIĞIM BURDA!..

GÖREV...

BRRRRRR

MUTLAKA...

...TAMAMLANMALI. NE PAHASINA OLURSA OLSUN BU İŞİ HALLETMELİYİM

!!!H!.. İŞTE ARTIK ELİMDE... AAH!..

KRRŞ

...BAŞARMALIYIM...

...BIRAK ONU ELİNDEN... HALA KURTULMA ŞANSIN VAR...

...ONA ZARAR VERMEZSEN HASAR GÖREN ORGANLARININ YAPAYLARIYLA DEĞİŞTİRİLMESİNİ SAĞLARIZ..

POK POK POK

OOOOOHHH!...

BLOG BLOG BLOOG!..

KAHRAMAN SON "KOLA"YI YOK ETMEYİ BAŞARABİLMİŞTİ AMA SON "BOK DONALD'S" DÜKKANINI YOK EDEMEDİĞİNE YANIYORDU...

KOKE

SON

/DEMİRHAN+PAÇAROT+İDİL/AĞUSTOS 93/

Kay Kay Adam

YAZAN
ÇİZEN

BİLGİNLER GARİP İNSANLAR DIR. BAZEN ÇOĞU İNSANA GÖRE SAÇMA VE APTALCA GELEN BİR ŞEYİ KEŞFETMEK İÇİN BÜTÜN ÖMÜRLERİNİ HARCARLAR AMA EN SAÇMA AMAÇLARINA VARMAK İSTERKEN BİLE FARKINA VARMADAN BÜYÜK İŞLER BAŞARIRLAR.

ZAMAN VE YER ÖNEMLİ DEĞİL... BÜYÜK BİR GÖLÜN ORTASINDA BİRBİRİNE DÜŞMAN İKİ BÜYÜK KENT VARDI, VE BU İKİ BÜYÜK KENTİ ASFALT BİR YOL AYIRIRDI...

BU İKİ KENTE BAKTIĞINIZDA AYRINTILARA TAKILMAZSANIZ DÜŞMAN BİLE OLSACAK DERECEDE BENZEDİKLERİNİ GÖRÜRSÜNÜZ...

İŞTE O AYRINTILAR...

EĞLENMEK, BOŞ VAKİT, MÜZİK DİNLEMEK VE SANAT BİZİM DÜŞMANIMIZDIR...

BİR SAKAL, BİR PIRLANTA GÖZ, BİRAZ SAÇ, BİR GÖZ BANDI....

BİLİN Kİ DÜŞMAN KENTİN HALKI BUGÜN SİZDEN ÇOK ÇALIŞTI. SÜREKLİ ÇALIŞIN VE ÜRETİN...

DIKKAT DİKKAT! KENTE KİMLİĞİ BELİRLENEMEYEN BİR YABANCI YAKLAŞIYOR-ALARM!..

HALKIM!.. KENTİMİZE DOĞRU BÜYÜK BİR TEHLİKE YAKLAŞMAKTA ZAFER İÇİN LİDERİNİZ SİZDEN DESTEK BEKLİYOR!...

RATATATATTIIK

KLİK!

TATATAK

O KARŞIDAKİ KENTİN CASUSUDUR ONU VURUN...

YALAN SÖYLÜYORSUN!..

ARAMIZDA HAİN VAR VURUN ONU!..

KARDEŞLERİMİZ BİZE ATEŞ AÇIYORLAR DURDURUN..

YASASIMIN DEMOKRASİNİN DİKTA
3

4

BİR DAHAKİNE DEK "SON"

GÜNAYDIN ■ *Ercüment*

GERİ DÖNEN ■ *Bilal*

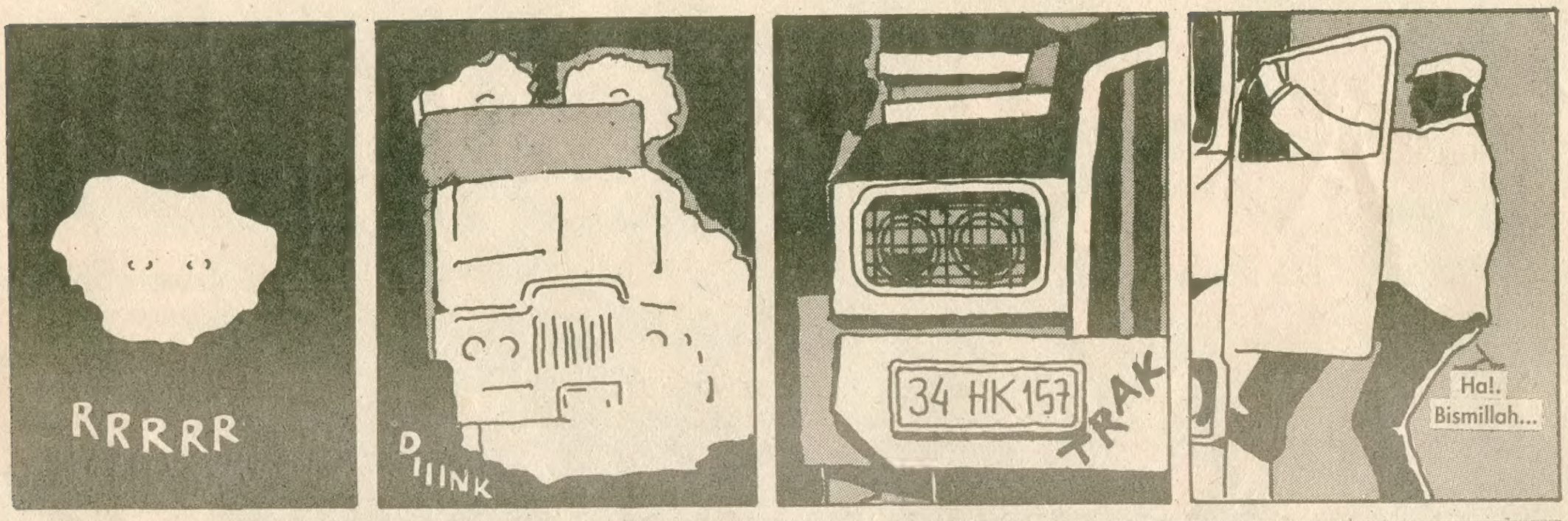

YOOO.... HAYıııR.

Sıra bende olmamalı, ben olmamalıyım,

Ben yaşamalıyım

Sapığın biri neden herkesi öldürüyor? Kim bu manyak?

Ölmenin hiç bir anlamı yok

Saklanmalıyım

Beni bulamayacağı bir yer

TAK TAK TAK

Benim ölmemem lazımdı.

Olmamalıydı

Bunu yaptığım için özür dilerim dostlar. Ama Kıbrıs'ta o bomba çukuruna gömüldüğüm zamandan beri yüzünüze öyle hasret kalmıştım ki...

NE O YABANCI? KIL MI KAPTIN? NE VAR Kİ BU KADAR TEPKİ GÖSTERECEK?... BUNUN GİBİ HERİFLER VİETNAMDAN ÇOK DAHA BOKTAN SEBEPLERLE DÖNERKEN AĞZI BİR KARIŞ AÇIK SEYREDEN KİMDİ PEKİ?

ALTERNATİF

Kutsi Akıllı

GERİ DÖNDÜ...

DAHA DA GÜÇLÜ...

ZAMANI GELDİ ARTIK...

ŞEHİRDEKİNE HABER SALIN!..

BİR GÜN...

OLACAĞINI BİLİYORDUM...

YILLARDIR BİLMEME RAĞMEN OLACAKLARA HİÇ BİR ZAMAN HAZIRLIKLI OLAMADIM...

YILLARDIR YAŞADIĞIM HAYAT HEP PEÇE ALTINDAKİ BUĞULU BİR HAYALDİ...

ACELE POSTA SERVİSİ...

GELDİ..

SAAT 12, KÜLKEDİSİNİN EVİNE DÖNME VAKTİ...

YILLAR BOYU KURDUKLARIMIN HEPSİ...

ŞİMDİ HEPSİ BİTECEK...

GİDİYOR MUSUN ?..

TIPKI PATLAYAN BİR SABUN KÖPÜĞÜ GİBİ...

EVET...

BİTTİ

OMZUMDA SALAŞ BİR SERSERİ, KADERİMLE KARŞILAŞMAYA GİDİYORUM...

BURAYA NEDEN GELDİM? HAYATIMI NEDEN MAHVEDİYORUM? BÖYLESİNE KORKMAMIN SEBEBİ NE?..

HOŞGELDİN OĞUL...

KİME BORCUM VAR?..

NEDEN BU TANRININ UNUTTUĞU YERLER BU KADAR TANIDIK?..

İÇERİ GİR!.. SORULARININ CEVABI VERİLECEK...

DEVAM EDECEK...